

25 de Març: L'Anunciació del Senyor

Text de l'Evangeli (Lc 1,26-38): El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué: «Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu». Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. L'àngel li digué: «No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi».

Maria preguntà a l'àngel: «Com podrà ser això, si jo sóc verge?». L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu. També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible». Maria va dir: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules». I l'àngel es va retirar.

«Déu te guard, plena de la gràcia»

Dr. Johannes VILAR
(Köln, Alemanya)

Avui, en el «Déu te guard, plena de gràcia» (Lc 1,28) escoltem per primera vegada el nom de la Mare de Déu: Maria (segona frase de l'arcàngel Gabriel). Ella té la plenitud de la gràcia i dels dons. S'anomena així: "Keharitoméne", «plena de

gràcia» (salutació de l'Àngel).

Potser amb 15 anys i sola, Maria ha de donar una resposta que canviarà la història sencera de la humanitat. Sant Bernat suplicava: «A vós us és ofert el preu de la nostra salvació: consentiu, serem lliures immediatament. Ho espera tot el món, prostrat als vostres genolls. Doneu la vostra paraula i concebeu la [Paraula] divina». Déu espera una resposta lliure, i "La plena de gràcia", tot representant tots els necessitats de la Redempció, respon: "génoitó", faci's! Des d'avui ha quedat Maria lliurement unida a l'Obra del seu Fill, avui comença la seva Mediació. Des d'avui és Mare del qui són u en Crist (cf. Ga 3,28).

Benet XVI deia en una entrevista: «[Voldria] desvetllar l'ànim d'atrevir-se a decisions per a sempre: només elles possibiliten créixer i anar endavant, el que és gran en la vida; no destrueixen la llibertat, sinó que fan possible la seva orientació correcta. Prendre aquest risc —el salt vers allò que és decisiu— i amb això acceptar la vida enterament, això és el desitjaria transmetre». Maria: heus aquí un exemple!

Tampoc Sant Josep resta al marge dels plans de Déu: ell ha d'acceptar el fet de rebre la seva esposa i posar nom al Nen (cf. Mt 1,20s): Jesua, "el Senyor salva". I ho fa. Una altre exemple!

L'Anunciació revela també la Trinitat: el Pare envia el Fill, encarnat per obra de l'Esperit Sant. I l'Església canta: «La Paraula Eterna pren avui carn per nosaltres». La seva obra redemptora —Nadal, Divendres Sant, Pasqua— és present en aquesta llavor. Ell és l'Emmanuel, «Déu amb nosaltres» (Is 7,15). Alegra't humanitat!

Les festes de Sant Josep i de l'Anunciació ens preparen admirablement per a celebrar els Misteris Pasquals.

«No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia»

+ Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui celebrem la festa de l'Anunciació del Senyor. Déu, amb l'anunci de l'àngel Gabriel i l'acceptació de Maria de l'expressa voluntat divina d'encarnar-se en les seves entranyes, assumeix la naturalesa humana —«en tot igual a nosaltres, llevat del pecat»— per enlairar-nos com a fills de Déu i fer-nos així partícips de la seva naturalesa divina. El misteri de fe és tan gran que Maria, davant d'aquest anunci, es

queda com espantada. Gabriel li diu: «No tinguis por, Maria» (Lc 1,30): el Totpoderós t'ha mirat amb predilecció, t'ha escollit com a Mare del Salvador del món. Les iniciatives divines trenquen els dèbils raonaments humans.

«No tinguis por!». Paraules que llegirem sovint als Evangelis; el mateix Senyor les haurà de repetir als Apòstols quan aquests sentin de prop la força sobrenatural i també la por o l'esglai davant les obres prodigioses de Déu. Ens podem preguntar el perquè d'aquesta por. És una por dolenta, un temor irracional? No!; és un temor lògic en aquells que es veuen petits i pobres davant Déu, que senten clarament la seva flaqueza, la debilitat davant la grandesa divina i experimenten la seva poquesa enfront de la riquesa de l'Omnipotent. És el papa sant Lleó qui es pregunta: «¿Qui no veurà en Crist mateix la pròpia debilitat?». Maria, la humil noia del poble, es veu tan poca cosa... però en Crist se sent forta i desapareix la por!

Aleshores comprenem bé que Déu «escull allò que hi ha de feble al món per confondre allò que és fort» (1Co 1,26). El Senyor mira Maria veient la petitesa de la seva serventa i obrant en Ella la més gran meravella de la història: l'Encarnació del Verb etern com a Cap d'una renovada Humanitat. Què bé s'apliquen a Maria aquelles paraules que Bernanos va dir a la protagonista de La alegria: «Un sentit exquisit de la seva pròpia flaqueza la reconfortava i la consolava meravellosament, perquè era com si fos el signe inefable de la presència de Déu en Ella; Déu mateix resplendia en el seu cor».